

Sygn. akt VII Ka 339/18 „w brzmieniu po sprostowaniu”

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Gałkowska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Błachowicz - Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Częstochowa – Północ w Częstochowie Mirosławy Kaczmarzyk
po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018r.

sprawy **F. G. s. M. i B. ur. (...) w C.**

oskarżonego o czyn z art. 190 § 1 kk, art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 24 stycznia 2018 r. , sygn. akt III K 640/16

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w zakresie opisu czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 2 poprzez przyjęcie, iż zachowania w nim opisane stanowią jeden czyn, nadto poprzez uzupełnienie jego opisu poprzez przyjęcie, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz przyjmuje, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art.190§1k.k. w zw. z art. 12k.k. w zw. z art. 31§2k.k. i za tak przypisany czyn z mocy art.190§1k.k. wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

b) uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 4, 5, 6 oraz orzeczenie o opłacie zawarte w pkt. 8 zaskarżonego wyroku;

c) na mocy art. 85k.k. i art. 86§1k.k. w zw. art. 4§1k.k. łączy kary orzeczone wobec oskarżonego w pkt. 1 zaskarżonego wyroku oraz w pkt. 1a niniejszego wyroku i orzeka wobec oskarżonego karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie z mocy art. 69§1i2k.k. w zw. z art. 70§1pkt.1k.k. i art. 4§1k.k. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący dwa lata, oddając oskarżonego w okresie próby, z mocy art. 73§1k.k., pod dozór kuratora;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych B. D. (1) i B. D. (2) po 840 zł (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nich kosztów postępowania odwoławczego związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt VII Ka 339/18

UZASADNIENIE

F. G. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 05 stycznia 2010 r. do 09 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia A. O., a groźby te wzbudziły w niej realną obawę ich spełnienia, **tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk;**

II. w okresie od 05 stycznia 2010 r. do 09 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia B. D. (1), a groźby te wzbudziły w nim realną obawę ich spełnienia, **tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk;**

III. w dniu 10 maja 2014 r. w C. przy ul. (...) rozpylił gaz w kierunku twarzy B. D. (1) w wyniku czego pokrzywdzony doznał oparzenia chemicznego obu oczu oraz skóry w okolicach oczu, tj. obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, **tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk;**

IV. w okresie od 05 stycznia 2010 r. do 09 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia B. D. (2), a groźby te wzbudziły w niej realną obawę ich spełnienia, **tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk;**

V. w dniu 10 maja 2014 r. w C. przy ul. (...) rozpylił gaz w kierunku twarzy B. D. (2) w wyniku czego pokrzywdzona doznała oparzenia chemicznego obu oczu oraz skóry w okolicach oczu, tj. obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, **tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk**

VI. w okresie od 05 stycznia 2010 r. do 09 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia D. D., a groźby te wzbudziły w nim realną obawę ich spełnienia, **tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk.**

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III K 859/14, Sąd Rejonowy w Częstochowie:

1. oskarżonego F. G. uznał za winnego czynów zarzucanych mu w punktach I i V aktu oskarżenia, a opisanych w części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, że czyn I popełniony został w okresie od kwietnia 2012 roku do 09 kwietnia 2014 roku, czyn II popełniony został w okresie od bliżej nieustalonej daty 2010 roku do 10 kwietnia 2014 roku, oba czyny popełnione zostały w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i stanowią czyn ciągły, określony w art. 12 k.k., obu czynów oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, a nadto że czyny I i V, zostały popełnione w podobny sposób, w krótkim odstępie czasu, i stanowią ciąg przestępstw, określonych w art. 91 § 1 k.k., to jest uznaje oskarżonego za winnego ciągu przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 31 § 2 k.k. i za to z mocy art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego F. G. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 12 kwietnia 2013 roku do 09 kwietnia 2014 roku, w C. woj. (...), przy ul. (...), w celu dokuczenia A. O., złośliwie niepokoił ją w ten sposób, że rzucał śmieci pod jej drzwi, oddawał mocz na jej wycieraczkę, głośno krzyczał pod jej drzwiami, zakłócając spoczynek nocny, podsłuchiwał pod jej drzwiami, zastępował drogę przy wyjściu z klatki schodowej, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, to jest uznał oskarżonego za winnego czynu stanowiącego wykroczenie z art. 107 k.w. w związku z art. 17 § 2 k.w. i za to z mocy art. 107 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 600 (sześćset) złotych;

3. oskarżonego F. G. uznał za winnego czynów, zarzucanych mu w punktach IV i VI aktu oskarżenia a opisanych w części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, iż stanowią one jedno przestępstwo, którego oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swym postępowaniem, to jest uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 31 § 2 k.k. i za to z mocy art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. z mocy art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego F. G. od popełnienia czynów, zarzucanych mu w punktach III i VII aktu oskarżenia, a opisanych w części wstępnej wyroku;

5. z mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w związku z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego F. G. w punktach 1 i 3 niniejszego wyroku, kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. z mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w związku z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego F. G. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 3 (trzech) tytułem próby;

7. z mocy art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego F. G. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

8. z mocy art. 46 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, w związku z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego F. G. środek karny w postaci obowiązku uiszczenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez pokrzywdzonych, wyrządzoną im czynem przypisanym oskarżonemu w punkcie 3 niniejszego wyroku, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych B. D. (1) i B. D. (2) kwot po 300 (trzysta) złotych;

9. z mocy art. 627 k.p.k. w związku z art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. zasądził od oskarżonego F. G. na rzecz oskarżycieli posiłkowych B. D. (2) i B. D. (1), kwoty po 1.368 (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt osiem) złotych oraz kwoty należnego podatku VAT od powyższych kwot tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem przez oskarżycieli posiłkowych pełnomocnika w sprawie;

10. z mocy art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 2 i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego F. G. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem należnej opłaty oraz obciążył oskarżonego wydatkami poniesionymi w niniejszym procesie do kwoty 100 (sto) złotych, a z mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia obciążających go wydatków w części przewyższającej tę kwotę, wydatkami tymi w tej części obciążając Skarb Państwa;

11. z mocy art. 632 pkt. 2 k.p.k. kosztami procesu w zakresie dotyczącym czynów, od popełnienia których oskarżony F. G. został uniewinniony, obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony w drodze apelacji wniesionej przez oskarżonego F. G., oskarżycielkę posiłkową i prokuratora.

Oskarżony w osobistej apelacji zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w częściach uznających go za winnego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonych częściach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę wyroku w zaskarżonych częściach i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych czynów.

W apelacji złożonej przez oskarżycielkę posiłkową - A. O., zaskarżyła ona wyrok częściowo tj., w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt 1 i 2 wyroku kary oraz braku zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia za krzywdę. Wniosła o zobowiązanie oskarżonego do zapłaty nawiazki na jej rzecz w kwocie 10.000,00zł na podstawie art. 46 § 2 k.k.

W apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, zaskarżono wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego F. G.. Prokurator zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 91 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie podstawie prawnej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w sytuacji, gdy art. 91 § 2 k.k. stanowi samodzielną podstawę orzeczenia o karze łącznej min. w przypadku jej orzekania w sytuacji, kiedy sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo,

a w niniejszej sprawie łącznie podlegała m.in. kara pozbawienia wolności orzeczona niniejszym wyrokiem za ciąg przestępstw z art. 190 § 1 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnej ocenie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, dokonanej wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegający na uznaniu, że czyn oskarżonego F. G. nie wypełnia znamion czynu zabronionego opisanego w art. 190 § 1 k.k. i na tej podstawie niesłusznym jego uniewinnieniu, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala stwierdzić, iż oskarżony jest winien zarzucanych mu czynów również w tym zakresie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w częściach dotyczących uniewinnienia F. G. od zarzucanych mu w punktach III i VII aktu oskarżenia, tj. czynów z art. 190 § 1 k.k. oraz zmianę pkt 2. wyroku poprzez wskazanie jako podstawy prawnej wymiaru kary art. 91 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2017r. w sprawie VIIKa 478/16 Sąd Okręgowy w Częstochowie, dostrzegając naruszenia prawa do obrony oskarżonego na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym, oraz podziеляjąc zarzuty oskarżyciela publicznego uchylił pkt 1,3,4,5,6,7,8,9,10 i 11 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazał sprawę oskarżonego F. G. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie; uchylił pkt 2 zaskarżonego wyroku i na mocy art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umorzył postępowanie w zakresie przypisanego oskarżonemu F. G. wykroczenia z art. 107 k.w..

Po ponownym rozpoznaniu sprawy **Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt III K 640/16** orzekł:

1. oskarżonego **F. G.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach III i V części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, iż stanowią one jedno przestępstwo, którego oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swym postępowaniem, to jest uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk w związku z art. 31 § 2 kk i za to z mocy art. 157 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego **F. G.** uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonej daty 2010 roku do 10 kwietnia 2014 roku, w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia B. D. (2), a groźby te wzbudziły w niej realną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, to jest uznał oskarżonego za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 190 § 1 kk w związku z art. 31 § 2 kk i za to z mocy art. 190 § 1 kk w związku z art. 91 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu jedną karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3 oskarżonego F. G. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów opisanych w punktach I, II i VI części wstępnej wyroku i w tym zakresie na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

4 z mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego F. G. w punktach 1 i 2 wyroku, kary pozbawienia wolności i w ich miejsca wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. z mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 2 (dwóch) tytułem próby;

6. z mocy art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego F. G. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

7. z mocy art. 46 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego F. G. obowiązek uiszczenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych B. D. (1) i B. D. (2) kwot po 300 (trzysta) złotych;

8. z mocy art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem należnej opłaty oraz obciążył oskarżonego wydatkami poniesionymi w niniejszym procesie do kwoty 100 (sto) złotych, a z mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów w pozostałym zakresie, wydatkami w tej części obciążając Skarb Państwa.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelację osobistą wywiódł oskarżony, którą zaskarżył przedmiotowy wyrok w częściach uznających go za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów oraz zarzucił mu błędne ustalenie stanu faktycznego, będącego wynikiem wadliwej oceny dowodów zebranych w sprawie.

Mając powyższe na względzie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonych części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia przypisanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie mniej jednak Sąd Okręgowy dostrzegając z urzędu błąd w ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i skutkującą tym obrazę prawa materialnego w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2. zaskarżonego wyrok, zmienił zaskarżony wyrok z urzędu, do czego Sąd Okręgowy szczegółowo odniesie się w dalszej części uzasadnienia.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy przeprowadził w sprawie w prawidłowy sposób postępowanie, respektując obowiązujące przepisy prawa procesowego, w tym prawo do obrony oskarżonego poprzez prowadzenie postępowania z udziałem obrońcy oskarżonego, którego udział w rozprawie był obowiązkowy. Sąd Okręgowy nie dostrzega także żadnych nieprawidłowości w sposobie przeprowadzenia postępowania dowodowego, w szczególności Sąd Meriti przeprowadził w sprawie wszystkie istotne dla przedmiotu postępowania dowody, następnie dokonał jego wnikliwej i szczegółowej analizy. Co niezwykle ważne, Sąd Rejonowy podczas wyrokowania miał w polu widzenia tak dowody korzystne dla oskarżonego, jak i o wymowie przeciwnej. Ocena zgromadzonych dowodów została przeprowadzona we wzajemnym ich powiązaniu, jest całościowa i odpowiada zasadom logicznego rozumowania oraz zasadom doświadczenia życiowego. Respektuje więc w pełni dyrektywy z art.7 k.p.k. Dzięki tak przeprowadzonej rzetelnej, wszechstronnej i kompleksowej ocenie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w zdecydowanej części dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. W pełni zasługują na akceptację Sądu Okręgowego ustalenia odnoszące się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 zaskarżonego wyroku. Zastrzeżenia Sądu Odwoławczego budzi zaś rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 2 sprowadzające się do ustalenia przez Sąd Rejonowy jakoby w okresie przyjętym w pkt. 2 zaskarżonego wyroku oskarżony wielokrotnie grożąc pokrzywdzonej B. D. (2) pozbawieniem życia oraz zdrowia każdorazowo dopuszczał się podczas takiego zajścia odrębnego występku gróźb karalnych, w sytuacji gdy tego rodzaju ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego nie tylko, że należy uznać za niesłuszne, ale i dodatkowo nie mogą zyskać akceptacji Sądu Okręgowego, albowiem naruszają obowiązujący Sąd Rejonowy zakaz reformationis in peius z art. 443k.p.k.

Zauważyć bowiem trzeba, iż w uprzednim wyroku, jaki zapadł wobec oskarżonego F. G. Sąd Rejonowy procedujący w sprawie IIIK 640/16 ustalił w zakresie zarzucanego oskarżonemu występkowi z art. 190§1k.k. na szkodę B. D. (2), iż oskarżony kierując wielokrotnie wobec pokrzywdzonej B. D. (2) w okresie od bliżej nieustalonej daty 2010r. do 10 kwietnia 2014r. groźby pozbawienia życia działał w warunkach art. 12k.k, tj. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. A zatem Sąd Rejonowy poprzednio orzekający w sprawie ustalili, iż oskarżony popełnił na szkodę B. D. (2) jedno przestępstwo z art. 190§1k.k. w zw. z art. 12k.k. w z w. z art. 31§2k.k., a nie ciąg przestępstw z art.

190§1k.k.w z w. z art. 31§2k.k., , tak jak to przyjął Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku. Poprzednie rozstrzygnięcie Sądu Pierwszej Instancji w tym zakresie nie było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego. W szczególności apelacji na niekorzyść co do tej części wyroku nie złożyli oskarżyciele posiłkowi, ani prokurator. Apelacja w tej części została zaś wniesiona wyłącznie przez oskarżonego, a zatem na jego korzyść.

Pozostając przy powyżej zaprezentowanym wątku prawidłowe są ustalenia Sądu Rejonowego, iż faktycznie oskarżony, pozostając w stanie ograniczonej poczytalności, w czasokresie przypisanym w pkt. 2 zaskarżonego wyroku wielokrotnie groził pokrzywdzonej B. D. (2) pozbawieniem życia i zdrowia. Nie nasuwa również dla Sądu Okręgowego wątpliwości, iż te groźby wywołały u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia.. Okoliczności te znalazły szerokie potwierdzenie w zeznaniach nie tylko pokrzywdzonej B. D. (2), zeznaniach jej syna B. D. (1), ale i zeznaniach innych świadków. I tak pokrzywdzeni B. D. (2) i B. D. (1) precyzyjnie wskazywali okoliczności, w których oskarżony groził B. D. (2), jak w takich sytuacjach się zachowywał, jakich używał słów oraz jak na nie reagowała pokrzywdzona. Ponadto oboje pokrzywdzeni przywoływali w swych zeznaniach fakt, że B. D. (2) została kiedyś pobita przez oskarżonego, co dodatkowo zwiększało u niej poczucie zagrożenia, że oskarżony spełni swoje groźby. Świadek G. N. wskazała, że była świadkiem kłótni oskarżonego i pokrzywdzonej. Świadek P. R. widziała, jak oskarżony chodzi i wyzywa na pokrzywdzonych, a ponadto była świadkiem sytuacji, jak oskarżony zamachnął się na pokrzywdzoną parasolką a później również na nią wyzywał. Świadek A. O. słyszała od pokrzywdzonej, że oskarżony ją pobił i zwracał się do niej wulgarnie. Ponadto świadkiem używania słów wulgarnych przez oskarżonego F. G. wobec pokrzywdzonej B. D. (2) była również I. K.. Awantury F. G. słyszała także A. M.. Zeznania tych świadków były spójne i wzajemnie ze sobą korespondowały. Choć świadkowie ci wprost nie wskazywali na groźby jakie miał kierować oskarżony pod adresem pokrzywdzonej, to jednakże dowodzą agresywnego stosunku oskarżonego do jej osoby. Co niezwykle istotne, świadkowie G. N., P. R., A. M. i I. K. nie pozostawali w konflikcie z oskarżonym, a ponadto nie byli także w bliskich relacjach z pokrzywdzonymi. Nie posiadali więc żadnego interesu w tym, aby złożyć niekorzystne dla oskarżonego zeznanie. Mając na uwadze powyższe okoliczności, treść zeznań świadków, podłoże zaistniałego konfliktu, zachowanie oskarżonego, słusznie Sąd pierwszej instancji przyjął za wykazany zarzut gróźb pod adresem pokrzywdzonej. Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie w tym zakresie na wszystkich zgromadzonych dowodach, które poddał wnikliwej ocenie przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego, wskazań wiedzy i prawidłowego rozumowania, a ponadto ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy, jak również rozważył wszystkie dowody, zarówno te przemawiające na korzyść jak i na jego niekorzyść.

Tak jak już jednak wcześniej zasygnalizowano wadliwym było ustalenie przez Sąd Rejonowy, iż oskarżony kierując pod adresem pokrzywdzonej groźby każdorazowo popełniał odrębne przestępstwo. Nie tylko, że takie ustalenia naruszają obowiązujący Sąd Rejonowy zakaz reformationis in peius, ale i są oczywiście wadliwe w świetle całokształtu zgromadzonych dowodów w sprawie. Zdaniem Sądu Odwoławczego nie ma wątpliwości, że w okresie objętym zarzutem oskarżony dopuścił się jednego czynu zabronionego, na który składa się wiele zachowań podejmowanych przez oskarżonego w krótkich odstępach czasu. Znamiennym jest bowiem, iż każdorazowe spotkanie się oskarżonego i pokrzywdzonej przeradzało się w konflikt, podczas którego F. G. groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia wzbudzając u niej realną obawę, że groźby te zostaną spełnione. Ponadto podejmując się tych zachowań oskarżony działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, bowiem jego zachowania nie były w żaden sposób prowokowane przez pokrzywdzoną. Musiał zatem planować je wcześniej, tak aby w najbardziej dotkliwy sposób zastraszyć sąsiadkę. Dodatkowo należy zauważyć, iż niezależnie od powyższych rozważań rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było oczywiście błędne także i z innych przyczyn. Otóż oczywiście wadliwym było przyjęcie przez Sąd Rejonowy ciągu przestępstw z art. 190§1k.k.w zw. z art. 31§2k.k. na szkodę B. D. (2) w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy nie tylko, że nie ustala dat poszczególnych przestępstw, ale i w ogóle nie sposób jest nawet ocenić ile tego rodzaju występków oskarżony na szkodę pokrzywdzonej miałby popełnić. Ugruntowane w doktrynie jest stanowisko, iż w przypadku ciągu przestępstw czas ich popełnienia powinien być określany oddzielnie dla każdego przestępstwa (por. Kozłowska-Kalisz P. [w:] Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Mozgawa M., Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el., 2018). Postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie nie zostało w ogóle ukierunkowane na precyzyjne ustalanie czasu i miejsca poszczególnych przestępstw mających wejść w skład ciągu, zatem już nie zrealizowanie tej przesłanki uniemożliwiło zastosowanie niekorzystnej dla oskarżonego instytucji ciągu przestępstw. Warunek

ustalenia konkretnej daty poszczególnych zachowań składających się na czyn ciągły nie jest zaś niezbędny. W przypadku przestępstwa stanowiącego czyn ciągły, czas jego popełnienia określa się bowiem datą pierwszego i ostatniego zachowania sprawcy, bo one wyznaczają jego ramy czasowe. W tych okolicznościach uznając, iż orzeczenie Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. 2 jest oczywiście niesprawiedliwe, i rażąco naruszające prawo (art. 443k.p.k.) Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w tej części na korzyść oskarżonego, dokonując zmiany opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się swym zachowaniem występku z art. 190§1k.k w zw. z art. 31§2k.k. w zw. z art. 12k.k. i za tak przypisany czyn z mocy art. 190§1k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności uznając ,iż kara w tym wymiarze będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, stopnia jego zawinienia, przy uwzględnieniu z jednej strony działania przez oskarżonego w warunkach ograniczonej poczytalności w stopniu znacznym , z drugiej zaś w warunkach czynu ciągłego. Istotne znaczenie dla wymiaru kary ma także znaczna rozległość czasową popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, swoista nieustępliwość w jego zachowaniu oraz poważne następstwa w życiu pokrzywdzonej, która z obawy o swoje bezpieczeństwo zmuszona była ograniczyć swobodę samodzielnego poruszania się w swoim miejscu zamieszkania.

Na gruncie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd Odwoławczy nie ma wątpliwości, że oskarżony dopuścił także się popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku. Apelacja oskarżonego w tej części jest oczywiście bezzasadna i stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego, oraz oceną zebranego przez Sąd Pierwszej Instancji materiału dowodowego. I tak słusznie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych B. D. (2) i B. D. (1), które są spójne, logiczne i konsekwentne w toku całego postępowania. Pokrzywdzeni w sposób precyzyjny, wyczerpujący i nie budzący żadnych wątpliwości zrelacjonowali przebieg zdarzenia z dnia 10 maja 2014r. Sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia tego czynu. Co prawda w postępowaniu przed Sądem oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów, jednakże nie zakwestionował wystąpienia samego zdarzenia, którego przebieg przedstawił według własnego uznania wskazując, że to pokrzywdzony B. D. (1) jako pierwszy zaatakował go gazem. Pokrzywdzony w istocie przyznał się do użycia gazu, co częściowo znalazło też potwierdzenie w zeznaniach świadka B. D. (2), jednakże uczynił to w odpowiedzi na uprzedni atak gazem przeprowadzony przez oskarżonego, a ponadto rozpylony gaz nie wyrządził żadnej krzywdy oskarżonemu, który jak sam przyznał, zdążył się odsunąć. Zasadnie kluczowym dowodem w tej materii były w ocenie Sądu Pierwszej Instancji zaświadczenia w formie kart konsultacyjnych wystawione w dniu 10 maja 2014 r., przez lekarza specjalistę chorób oczu, w których stwierdzono, że zarówno B. D. (2) jak i B. D. (1) doznali obrażeń w postaci oparzeń chemicznych obu oczu. Sporządzona w sprawie opinia sądowo – lekarska potwierdza zaś przedstawiony przez pokrzywdzonych mechanizm spowodowania stwierdzonych u nich obrażeń, co wzmacnia wiarygodność ich wersji. Sąd Okręgowy nie znajduje przy tym żadnych podstaw do zakwestionowania załączonej do akt dokumentacji lekarskiej, czy też sporządzonej opinii. Skarżący w wywiedzionej apelacji nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w zakresie uznania winy i sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 1 zaskarżonego zaskarżonego. Sąd Okręgowy akceptuje przyjętą w tym zakresie kwalifikację prawną oraz orzeczenie o karze orzeczonej przez Sąd Rejonowy za jego popełnienie.

Nie mniej jednak konsekwencją częściowej zmiany wyroku Sądu Pierwszej Instancji przez Sąd Okręgowy stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 4,5,6 i orzeczenia o opłacie zawartego w punkcie 8.

Sąd Okręgowy na mocy art. 85 k.k. i art. 86§1k.k. w zw. z art. 4§1k.k. połączył następnie karę wymierzoną oskarżonemu za czyn przypisany mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku oraz karę wymierzoną w punkcie 1a wyroku Sądu Odwoławczego i orzekł wobec niego karę łączną czterech miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie z mocy art. 69§1i2k.k. w zw. z art. 70§1pkt.1k.k. warunkowo zawiesił na najkrótszy okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, oddając oskarżonego w tym okresie z mocy art. 73§1k.k. w zw. z art. 4§1k.k. pod dozór kuratora. Jak zasadnie zauważył Sąd Rejonowy stosowanie ustawy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. , jest wobec oskarżonego korzystniejsze od zastosowania ustawy obowiązującej w czasie orzekania. Wystarczającym jest bowiem

tylko wskazanie, iż zgodnie z art. 72§1k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.07.2015r. zawieszając wykonanie kary sąd ma obowiązek nałożenia na oskarżonego chociażby jednego z obowiązków określonych w §1 tego przepisu, chyba, że orzeka środek karny. Takiego obowiązku przy zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. nie przewidywały. W tych okolicznościach, pomimo faktu, iż od dnia 1.07. 2015r. najkrótszy okres próby wynosi zaledwie jeden rok, zaś najdłuższy 3 lata, stwierdzić należy, iż regulacja kodeksu karnego obowiązującego w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów była dla niego korzystniejsza.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd Okręgowy zastosował zasadę częściowej absorpcji, uwzględniając z jednej strony bliski związek czasowo - podmiotowy pomiędzy popełnionymi przestępstwami, bacząc jednocześnie by jej wymiar nie stanowił dla oskarżonego niczym nieuzasadnionej korzyści.

Podsumowując powyższe rozważania Sąd Odwoławczy uznał, że apelacja oskarżonego jest niezasadna, jednakże wyrok Sądu pierwszej instancji należało częściowo zmienić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zgodnie z treścią art. 440k.p.k.. Podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego stanowi art. 437 § 2 k.p.k., art. 438pkt.1,2i 3 k.p.k., art.440k.p.k.

Na mocy art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty za obie instancje, oraz zgodnie z treścią art. 634k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciążył oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego. Nadto, na mocy art. 634k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz§11ust.2pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10. 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych po 840 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nich kosztów postępowania odwoławczego związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru.